

Martina Drijverová

ĎÁBLOVA PÍSMENA

Ilustroval Vojtěch Otčenášek

ALBATROS

ĎÁBLOVA PÍSMENA

Martina Drijverová

ĎÁBLOVA PÍSMENA

Ilustroval Vojtěch Otčenášek

ALBATROS

Copyright © Martina Drijverová, 2015
Illustrations © Vojtěch Otčenášek, 2015

ISBN 978-80-00-03936-7

1.

Proč to udělal? Proč se přiklonil ke zlu? Ze zvědavosti? Z nudy? Z touhy po slávě? Nemusel si přece nic dokazovat!

On, Jean-François de Galaup de La Pérouse, je šlechtic. Kapitán fregaty Boussole a velitel objevitelské výpravy. Považují ho za skvělého námořníka, zeměpisce i organizátora. Námořní akademii absolvoval už v patnácti letech!

Má to, co vždycky chtěl ... úspěch, respekt. Je bohatý. Má krásnou ženu, Louise Eleonoru, kterou miloval už jako kadet a kterou si vzal přes odpor všech příbuzných.

Dokázal uprchnout z anglického zajetí, prozkoumal Hudsonův záliv.

Ministerstvo námořnictví mě pověřilo úkolem najít Severozápadní průliv, zapsal si do deníku. Mám jet ve stopách slavného anglického kapitána Jamese Cooka a doplnit jeho poznatky.

A sám král Ludvík XVI. mu zaslal list. *Křesťan musí trpět a nečinit příkoří*, stálo na konci královského příkazu.

Udělal by dobrý křesťan to, co on?

Zbav nás od zlého, odříkával při modlitbě každý večer. Ale co se stane, když se člověk ke zlému sám přikloní?

Možná ohrozil jen sám sebe. Ale možná že ohrozil celou posádku. Obě lodi. Boussole i Astrolabe. Vydal rozkaz k tomu výstupu.

Jsme na vědecké výpravě! Nebudeme přece věřit pověrám, povídačkám pro děti.

Ale pak je spatřil. Áblova písmena. A dostal strach.

Až do té chvíle byl přesvědčen, že výprava začala úspěšně. Kromě námořníků se jí měli zúčastnit i vědci, astronom a matematik Dagelet, geolog Lamanon, botanik La Martiniere, inženýr Monneront.

Ministr námořnictví poslal na výpravu i úředníka Lessepse, který měl z Kamčatky dovézt zprávy o výpravě do Paříže. Prý je to oblíbenec ruské carevny Kateřiny ... a hovoří rusky.

Lodě, původně zásobovací, byly přestavěny na fregaty se čtyřiceti děly. Velení lodi Astrolabe jsem svěřil příteli, kapitánu De Langle. I ostatní členy posádky, důstojníky i mužstvo obou lodí jsem vybral co nejpečlivěji, poznamenal si La Pérouse do deníku.

Mnoho námořníků musel odmítnout. Zájem byl obrovský: na takové výpravě dostával každý muž dvojnásobný plat. A z objevených pokladů mu podle hodnoty připadl podíl. I prostý námořník si po návratu koupí domek nebo rybářskou loďku. Důstojníci budou povýšeni. A vědci se jistě proslaví!

Kolik mužů kapitána přesvědčovalo, aby přijal právě je! Odmítnout nesli těžce. Nejvíce vyváděl jakýsi Napoleon Bonaparte.

„Musím! Musím jet s vámi! Mohu dělat cokoli!“

Možná by se uplatnil, ale mladík bez zkušeností? Bylo mu šestnáct let!

Samozřejmě že se vyskytly drobné potíže. Fregaty, už ozdobené girlandami a připravené k vyplutí, bylo nutné vyložit ...a znovu naložit. Co by si La Pérouse počal s tolika sudy mouky a vepřového? Potřebuje zrcátka, skleněné korálky, hřebíky a sekery ... za to domorodci přinesou maso, ryby i ovoce.

Tak to přece dělal kapitán Cook. La Pérouse se řídil jeho poznatky. Anglický kapitán podnikl tři plavby a zastavoval na každém ostrůvku, který objevil.

Naše lodi 1. srpna 1785 vypluly z přístavu v Brestu. Prší a vane studený vítr. Nálada mužstva je však skvělá. Tři roky se budou plavit pod jasným nebem, tři roky budou objevovat neznámé končiny, uvidí to, co nikdo před nimi nespatriil, zaznamenal kapitán do lodního deníku.

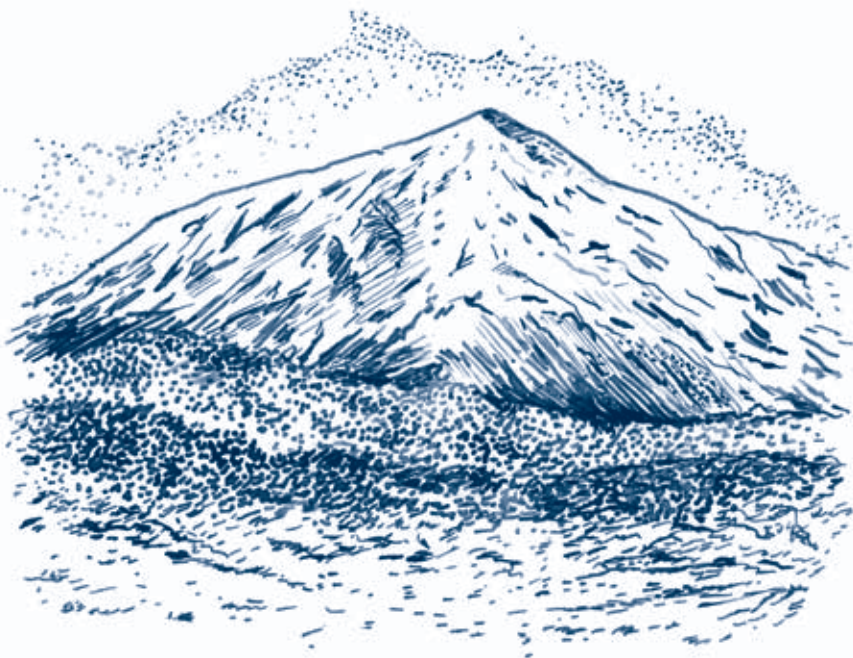
Vál příznivý vítr. U španělského pobřeží svítilo slunce. A 19. srpna ji spatřili. Horu, která vyrostla na ostrově Tenerife, horu, co zdánlivě ční z moře do nebe. Španělé ji nazývali Pico de Teide.

La Pérouse dal povel k přistání. Věděl, že kapitán Cook zde byl třikrát. Ale nikdy nevystoupil na vrcholek hory. Proč?

Dnes to La Pérouse ví. Cook se obával neštěstí. Neriskoval, nepostavil se na stranu zla. Na všech výpravách ho provázelo štěstí. Tedy až do té poslední.

Na Sandwichových ostrovech našel smrt. Byl proboden kopím. Do vlasti se vrátila jen jeho hlava ...bez spodní čelisti. Tělo domorodci snědli. Vinu sáhá boží trest. Ví se asi Cook provinil, že si zasloužil tak krutý osud?

A jaký bude ten jeho, La Pérouse?

2.

Španělé nám povolili pohyb po celém ostrově Tenerife. Pověřil jsem inženýra Monneronta a fyzika Lamanona výstupem na Pico de Teide, zapsal si La Pérouse.

Předtím dost dlouho váhal. Španělé ho totiž od jeho úmyslu zrazovali. Ta hora přivolává neštěsť. Člověk má být pokorný, nepřibližovat se ke zlému.

Nakonec se ale La Pérouse rozhodl. Nebude přece věřit pověrám! Je vzdělaný, civilizovaný člověk.

Poznatky o této hoře zaznamenáme do mapy, řekl

vědcům. Cesta na vrchol Pico de Teide bude trvat tři nebo čtyři dny. Musíte koupit muly a najmout průvodce. To nebude lehké. Paněl tvrdí, že až nahoru jít nelze. Prý to Běh zakázal, řekl La Pérouse.

Vědci se zasmáli.

Běh Paněl je asi jiný než Běh Francouz, řekl Monneront. Náš Spasitel objevy nezakazuje

A tak k tomu došlo. Byly zakoupeny silné muly, byli najati čtyři mladíci, pastýři horských stád. Dovedou Francouze na poslední cestu. Dál ne.

Na vrcholu jsou áblova písmena. Kdo je spatří, toho potká neštěs, řekl jeden z nich.

To bude zajímavé, dovědět se, co ábel píše, zamumlal Monneront ... a Lamanon se jen usmál.

Vyrazili brzy ráno. Průvodci prosekávali cestu mezi palmami. Úzká stezka byla zarostlá liánami. Kolem poledne však palmy zmizely, nahradily je vinice. A také se ochladilo.

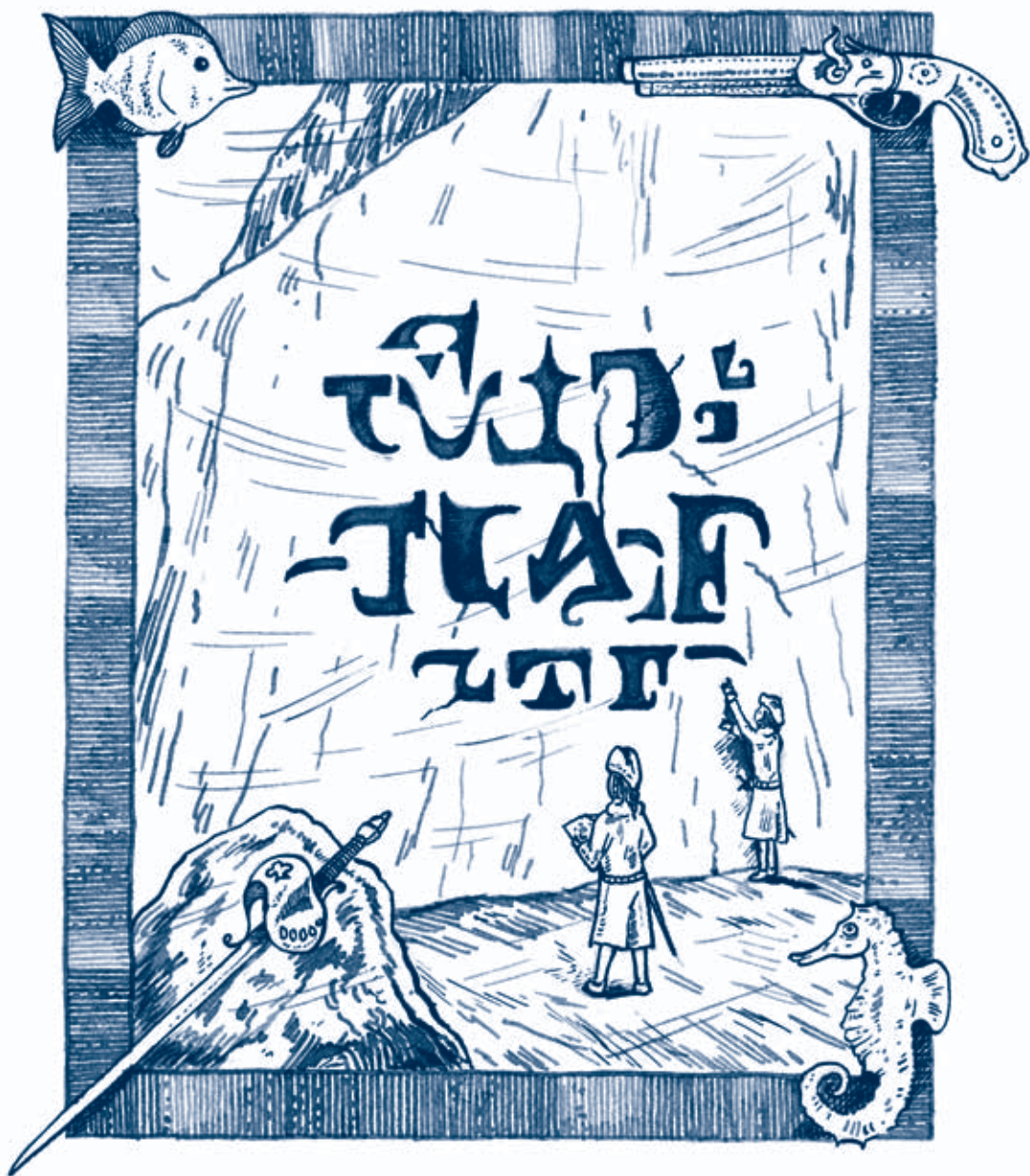
Po krátkém odpočinku se muži vydali dál. Stoupání bylo stále příkřejší. Lamanona, malého, slabého muže, přivázali průvodci na mulu. Už jim nemohl stačit.

Přespali u ohně a druhý den pokračovali ve výstupu. Před nimi se objevil borový les.

Neuvěřitelné! Jako bychom byli v jiné zemi. Na jednom ostrůvku tolik různých podnebí! žasl Monneront.

Bylo čím dál chladněji. Noc strávili u ohně, skrčení u teplých, spících mul. Další den zmizely i borovice. Mezi balvany rostl jen mech.

Muly už nedokázaly jít dál, cesta byla příkrá. Dva průvodci zastali se zvířaty, druzí dva pokračovali s Francouzi v cestě. Ale jen do chvíle, než spatřili mraky na vrcholku hory.

„Dál nepůjdeme!“ řekli.

Marně Monneront nabízel pětinasobek, pak i desetinásobek odměny.

„Nechceme vydat duši ďáblu“ bylo jediné, co muži stále opakovali. Otočili se a vrátili se k mulám. Monneront a Lamanon se rozhodli jít dál. Písmena na špičce hory? Nesmysl!

Cesta byla ještě příkřejší. Už nemohli jít vzpřímeně. Lezli po čtyřech. A před západem slunce se zastavili před svislou skalní stěnou.

A tam byla. Písmena. Do skály byl vytesán nápis v neznámé řeči.

„Tak nám nelhali“ vydechl Lamanon.

„Ale že by to psal sám ďábel?“ ušklíbl se Monneront.

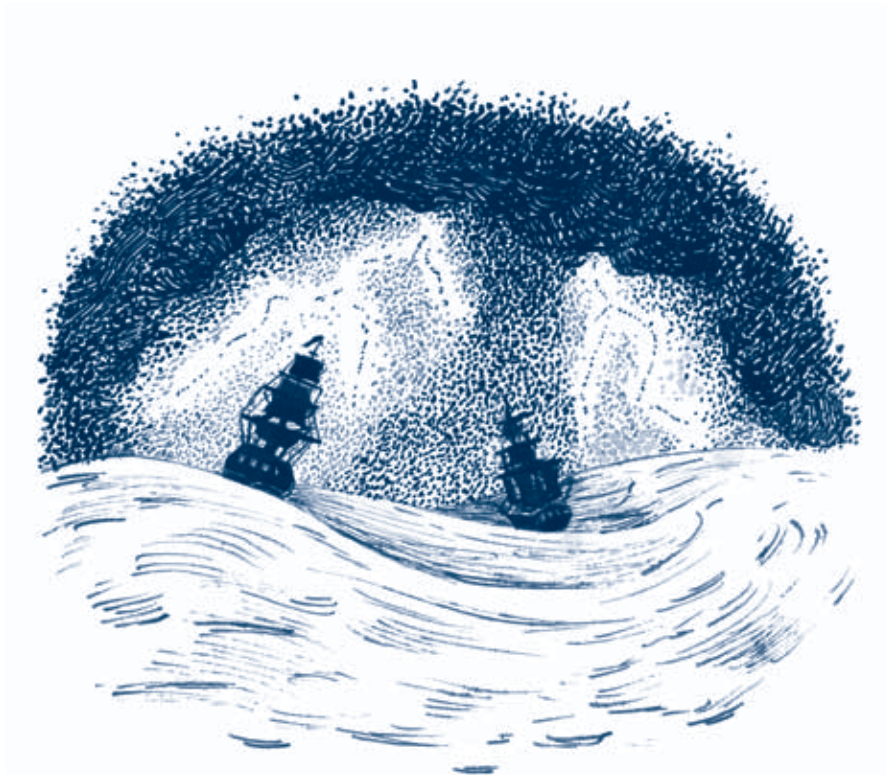
Lamanon neodpověděl, pečlivě kreslil podivné znaky do svého zápisníku.

Dál jít nemohli. Stěna přehradila cestu k vrcholu. Sestup byl stejně namáhavý jako výstup. Oba vědci dorazili na lož prokřehlí a vyčerpaní. Podali kapitánovi zprávu a zhroutili se. Několik dní strávili na lůžku.

A La Pérouse prohlížel nápis. „etl ho každý večer. Snažil se pochopit, rozluštit to tajemství. A náhle dostal strach. On sám na vrchol Pico de Teide nevystoupil. Ale ti dva muži tam šli na jeho rozkaz. On je přivedl ke zlému.

Synu můj, nevycházej na cestu s hříšníky, zdrž nohu svou od stezky jejich, stojí ve Starém zákoně. A on toho nedbal“

3.

Dne 30. srpna jsme opustili přístav u Tenerife, stojí v kapitánově deníku. Chci obeplout mys Horn, co nejdříve to půjde.

Ale počasí výpravě nepřálo. Rovník přepluli až 29. září, ale jakmile se tak stalo, začali se připravovat na oslavu. Sváteční oběd, nové šaty a boty²

Nic z toho se nekonalo. Lodě zůstaly stát v naprostém bezvětří. Voda se leskla jako olej. Bylo nesnesitelné vedro. Každý muž vyhledával s²n.

Pak se objevil černý mrak. Zahřmělo, blesk sřhal blesk. Boží trest, napadlo kapitána. Ale bouřky jsou přece v těchto končinách časté!

La Pérouse věděl, že lodě jsou zranitelné.

„Spusřte z vrcholků stožárů do vody řetězy!“ nakázal. „Tak blesky sjedou do nich a neohrozí naše lodě.“

Do řetězů blesk skutečně každou chvíli udeřil. Astrolabe i Boussole se zmítaly v obrovských vlnách, hrozilo, že se převrátí.

La Pérouse na kapitánském můstku vydával strohé rozkazy.

„Vyvalte sudy! Chyťte dešřovou vodu!“

Nebylo to snadné. Slaná voda se valila po palubě, podrážela mužům nohy.

Přesto námořníci dokázali sudy naplnit. Zásoba to bude na mnoho dní!

Konečně bouře ustala. Ochladilo se, začal foukat vítr. Fregaty se daly do pohybu, neutrpěly žádnou škodu.

Jsem hlupák! pomyslel si La Pérouse. Podléhám zbytečným obavám, děším se jako ženská. Šablova písmena! Jaký vzkaz by tak šábel mohl zanechat?

A navíc: Lamanon se dobral možného vysvětlení!

„Mám za to, že ten nápis na skalní stěně zanechali Guančové, původní obyvatelé ostrova Tenerife. Španělé, kteří si ostrov podmanili, vybili Guanče do jednoho, nešetřili ani ženy a děti.“

Ano, španělé měli pušky, domorodci jen dřevěná kopí. Nechtěli se vzdát svých bohů, nechtěli přijmout křesřanství. Proto museli zemřít.

Ale dokázali by tito polonazí divoši číst a psát? Dokázali

by vytesat nápis do skalní stěny, když měli jen dřevěné nástroje?

Nebudu na to myslet, rozhodl se La Pérouse. Mé lodě vyvázly z bouře, je čas na oslavu!

Dal jsem rozkaz kuchaři i správci skladu, aby muže obdávali, zapsal si do deníku. Nováčky, kteří pluli přes rovník poprvé, poléval z vědra pán moří Neptun – přestrojený námořník. Jeden z mužů hrál na housle, ostatní tančili. Byl to hezký den.

Když nastala noc, pohlédl La Pérouse na oblohu. Nad hlavou mu zářil Jižní kříž. Jsou za rovníkem. Berte vem všechny obavy!

4.

Portugalci a Angličané zaznamenali do map ostrůvek Trinidad. Francouzi se na něm dosud nevylo dili. Netušíme, komu vlastně patří. Oba národy jej vydávají za svůj, poznamenal si La Pérouse.

Ostrov ho zajímal. Snad na něm naberou pitnou vodu. Ta, kterou získali v bouři, pomalu dochází.

Jsou tam vůbec nějakí obyvatelé? A divoká zvířata? ptali se vědci. Neprobádaný ostrov je samozřejmě zaujal, byli kapitánovi vděční, že dal rozkaz k přistání.

Ostrov nevypadal přitažlivě. Žádné stromy, žádná zele, jen hnědé balvany rozpálené sluncem. A přistát se nedalo, do maličké zátoky velké lodě nemohly vplout.

Ke kamenné věži u přístavu, kde vlála portugalská vlajka, jsem vyslal člun, zapsal si kapitán.

Halupě velel poručík Boutin, muž, kterého kapitán považoval za opatrného diplomata. S ním jelo deset námořníků a botanik Dufresne, který uměl portugalsky.

La Pérouse s úžasem pozoroval dalekohledem setkání svých mužů s obyvateli ostrova. Byli to ubožáci, starci, invalidé, bezrucí, slepí, s dřevěnými nohama. Oblečení byli do dlouhých košil. Každý z nich ale nesl pušku. V jejich čele krácel stařec ve vojenské uniformě.

Po krátkém rozhovoru dal Boutin rozkaz k návratu. Proč nevystoupili na břeh? žasl La Pérouse.

Ti muži jsou odsouzeni k smrti, řekl po návratu poručík. Před dlouhou dobou byli pověřeni portugalskou vládou hlídat tento ostrov. Nesmí tam pustit žádného cizince. Pokud by se tak stalo, budou popraveni.

Chtěli se bránit?

Žřejmě ano. Ale jak by mohli? Dělo u věže, jediné dělo, je rozežrané rezem. Pušky, co mají, jsou dlouhé ručnice, asi sto let staré. Podle toho, jak vypadaly, většina z nich není schopná vystřelit.

Nemuseli bychom s těmi nešťastníky bojovat. Ale chtěli jsme nabrat vodu, prozkoumat rostlinstvo, řekl La Pérouse.

Pitnou vodu nemají, jen to, co nachytají za deště. Prameny jsou nečisté. A rostliny tam nerostou, neviděli jsme ani jedinou.

„Jak tedy mohou přežít?“ žasl kapitán.

„Jednou za rok jim prý vozí potraviny z Brazílie. Zvířata na ostrově nejsou. Měli nějaké psy ... ty už snědli. Tohle je Bohem zapomenuté místo, pane.“

La Pérouse zamrazilo. Bohem zapomenuté místo. Má tu tedy svou říši? Sám? Žábel? Život v dusivém vedru a za takových podmínek se už blíží peklu.

„Odplouváme!“ vykřikl kapitán.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.